

Mám třináct knížek, které jsou jen moje. Ty jsem si taky dala do poličky a všechna svoje Švédská jara a krabice s obrázky. Ve škole si obrázky vyměňujeme. Ale já mám dvacet obrázků, které bych nevyměnila zanic na světě. Nejhezčí je velký anděl v růžových šatech a s křídly. To všechno jsem si dala do poličky. Byl to opravdu moc krásný den, kdy jsem dostala svůj vlastní pokoj.

Co se ještě stalo na mé narozeniny

Ten den bylo ještě víc legrace. Odpoledne jsem pozvala na hostinu všechny děti z Bullerbynu, no, vždyť je nás přece jenom šest. A posadila jsem je kolem toho kulatého stolu ve svém pokoji. Měli jsme malinovou šťávu a každý dostal kus koláče, co na něm bylo napsáno „Lisa 7 let“, a pak byly ještě dva jiné koláče, které taky upekla Agda. Já jsem dostala dárky od Britty a Anny a od Olla. Od Britty a Anny jsem dostala pohádkovou knížku a od Olla čokoládový věneček. Olle seděl vedle mne, a tak mě začali Lasse a Bosse škádlit a křičeli:

„Jé – ženich a nevěsta, ženich a nevěsta!“

To říkají jenom proto, že Olle není takový nafoukanec, který si nikdy nechce hrát s holkama. Když se mu posmívají, tak si toho nevšímá a hraje si stejně i s klukama, i s holkama. Ostatně Lasse a Bosse si taky chtějí hrát s holkama, ale dělají, jako že o to nestojí. Když je ve vesnici jenom šest dětí, musejí si spolu hrát, ať jsou to kluci, nebo holky. Skoro všechny hry jsou zábavnější, když je nás šest, než když jsme jenom tři.

Za chvíli se šli kluci podívat na Bossova ptačí vejce a my jsme si s Brittou a Annou hrály s mými panenkami.

Měla jsem v kapse dlouhatánský provázek. Když jsem to zjistila a vytáhla ho a když jsem viděla, jak je dlouhý, napadlo mě, že bychom si s ním mohly pěkně vyhrát. Kdybychom si opatřily ještě stejně dlouhý provázek, stačil by až k oknu Britty a Anny.

Mohly bychom si tak posílat dopisy v krabici od doutníků. Hned jsme to spěchaly vyzkoušet! A šlo to. Britta a Anna běžely domů a potom jsme si dlouho posílaly dopisy. Bylo to hrozně zábavné, dívat se, jak krabice jede po provaze. Nejdřív jsme si psaly jenom: „Jak se máš? Já se mám dobře!“ Ale potom jsme si hrály, že jsme princezny a že jsme uvězněné ve dvou zámčích a nemůžeme ven, protože nás hlídají draci, a Britta a Anna napsaly: „Náš drak je hrozně ohavný. Tvůj taky? Princezna Britta a princezna Anna.“

A já jsem napsala: „Ano, můj drak je taky hrozně ohavný. Kousne mě, když se pokusím jít ven. Aspoň že si můžeme psát. Princezna Lisa.“

Za chvíli mě volala maminka, abych jí něco obstarala, a když jsem byla pryč, přišli Lasse a Bosse a Olle do mého pokoje, uviděli dopisy a Lasse poslal v krabici dopis, v kterém bylo napsáno: „Princezna Lisa odešla, protože se potřebovala vysmrkat. Ale je tady spousta princů. Princ Lars Alexandr Napoleon.“

Britta a Anna si řekly, že je to hloupé.

Ale stejně je to prima, že můj pokoj je naproti Norrgården, protože Britta a Anna a já si často posíláme dopisy. V zimě, když je tma, to nejde tak dobře. Ale to na sebe místo toho blikáme baterkami. Když bliknu třikrát, znamená to: „Honem přijď k nám. Musím ti něco říct.“

Maminka řekla, že musím mít ve svém pokoji pořád hezky uklizeno. Dělán, co umím. Občas gruntuju. Vyházím oknem všechny koberečky. Agda mi je pomůže vyklepat. Mám svou vlastní malou plácačku a tou klepu koberce. Vyleštím kliku a utřu všude prach, dám nové kytky do vázy a ustelu v postýlce a v kočárku panenkám. Někdy zapomenu uklidit. Maminka potom říká, že jsem nepořádnice.

Když nám skončila škola

Když je léto, je to moc prima. Všechno je prima proto, že končí škola. Byla jsem teprve při jednom zkoušení. Už ten večer předtím to bylo zábavné. Vyzdobili jsme si třídu kytkami a listím. My z Bullerbynu jsme nalámali březové větvičky a natrhali petrklíče a lomikámen. Máme daleko do školy, protože škola je v jiné vesnici, která se jmenuje Storbyn^{*)}. Ono totiž nejde, aby byla zvlášť škola jenom pro šest dětí. Kytky byly už trochu zvadlé, když jsme přišli do školy, ale ne moc. Když se daly do vody, byly zase hezké. Vpředu u tabule byly švédské prapory a věnec z březových větviček a všude plno květin. A jak krásně to v celé třídě vonělo!

Když jsme vyzdobili třídu, cvičili jsme písně, které jsme měli zpívat poslední den školy po zkoušce. „Hola, svit sluneční tě volá“ a „Myslím, že ztracen jsem, nemaje přízně tvé“. Jedna holka, která se jmenuje Ulla, to zpívala takhle:

^{*)} Vyslov: stúrbyn

„Myslím, že ztracen jsem, nemaje příze tvé.“ Myslela, že je to tak v písni. To bylo štěstí, že paní učitelka jí mohla ještě vysvětlit, jak to vlastně je, takže to už potom zpívala dobře.

Když jsme pak šli domů, bylo nádherné počasí. My děti z Bullerbynu jsme šly společně. Cesta domů nám trvala hrozně dlouho. Lasse řekl, že smíme šlapat jen na kameny, co jsou na kraji silnice. To byla taková hra. Kdo šlápl na zem, ten jako hned umřel. A zrovna vtom šlápl Olle na zem a Bosse řekl:

„Tak a teď jseš mrtvej!“

„To tedy nejsem,“ řekl Olle. „Podívej se,“ povídá, „jak jsem živěj,“ a třepal rukama a nohama. Museli jsme se mu smát.

Potom jsme vylezli na plot a šli jsme po něm. Lasse řekl:

„Kdo asi nařídil, aby se chodilo jenom po silnicích, co myslíte?“

Britta řekla, že to si jistě musel vymyslet nějaký velký pán.

„To asi jo,“ řekl Lasse.

Šli jsme po plotě moc a moc dlouho a bylo to tak prima, že jsem si říkala, že už nikdy nepůjdu po silnici. A tu jel kolem nějaký děda na vozíku, co se na něm vozí mléko, a povídá:

„Pro pět ran, co je to za vrány na tom plotě?“

Ale druhý den, když jsme šli ke zkoušce, nemohli jsme už jít po plotě, protože jsme byli svátečně ustrojeni. Já jsem měla úplně nové šaty s červenými puntíky a Britta a Anna měly modré šaty s volánky. A taky jsme měly nové mašle a nové boty.

Ve třídě byla spousta rodičů, kteří si nás přišli poslechnout. Já jsem uměla všechny otázky, které jsem dostala, ale Bosse řekl, že 7 krát 7 je 56. Lasse se hned otočil a přísně se na něj podíval, a tak Bosse honem řekl:

„Vlastně ne, 46.“

Doopravdy je to 49, vím to, přestože jsme ještě neměli násobilku. Ale slyšela jsem, jak to druhé děti říkaly. Je nás v celé škole jenom 23, takže sedíme všichni v jedné třídě.

Když jsme přezpívali všechny písně, které jsme uměli, a „Přichází květin čas“, řekla paní učitelka:

„Na shledanou, děti! A mějte se o prázdninách dobře!“

A mně se zdálo, jako by uvnitř ve mně něco poskočilo.

My všichni z Bullerbynu jsme měli pěkné vysvědčení. Porovnávali jsme to cestou domů. Bosse sice neměl zvlášť pěkné známky, ale přece jen docela dobré.

Večer jsme hráli obíhanou dole na silnici. Najednou nám vletěl míček do rybízových keřů. Běžela jsem ho hledat. A hádejte, co jsem tam našla! Až vzadu pod jedním keřem leželo jedenáct slepičích vajec. Jé, to jsem byla šťastná! Jedna z našich slepic je hrozně umíněná a nechce snášet v kurníku. Všechna svoje vejce snáší venku. Lasse a Bosse a já jsme dlouho pátrali, kde snáší, ale ona je taková zlomyslná a dává si dobrý pozor. Maminka řekla, že dostaneme pět öřů^{*)} za každé vejce, které najdeme. A teď jsem našla vajec za 55 öřů. Ale míček jsem nenašla.

„Vezmem si místo míčku vajíčka,“ řekl Lasse, „a budou z toho míchaný vejce pro celou vesnici.“

Ale já jsem si dala vejce do zástěry a šla s nimi k mamince a dostala jsem 55 öřů. Dala jsem každému z dětí pět öřů a zbytek

*) Švédská koruna se dělí na 100 öřů (vyslov: éřů).

jsem si dala do pokladničky, kterou zamykám takovým malinkým klíčkem. Klíček visí na hřebíku až vzadu ve skříni.

Anna potom našla míček a hráli jsme ještě několik hodin. Šli jsme spát mnohem později než obvykle, ale to nevadilo, protože už jsme měli prázdniny a druhý den jsme mohli spát, jak dlouho jsme chtěli.

Jednotíme řepu a dostaneme koťátka

Potom jsem dostala ještě víc peněz, které jsem si mohla dát do pokladničky, protože jsem pomáhala jednotit řepu. To jsme dělaly společně, my všechny děti z Bullerbynu. Vlastně jsme měli Lasse a Bosse a já jednotit řepu, co patří k Mellangården, a Olle tu, co patří k Sörgården. Ale místo toho jsme si navzájem pomáhali jednotit všechnu řepu dohromady. Dostali jsme zaplacenou za každou vyjednocenou řádku, 40 öřů za ty dlouhé a 20 öřů za ty nejkratší. Měli jsme na sobě zástěry z pytlaviny, abychom si neotlačili kolena. Britta a Anna a já jsme měly na hlavách šátky a maminka řekla, že vypadáme jako malé babky. Měli jsme s sebou plechový džbán plný šťávy, kdybychom dostali žízeň. Žízeň jsme dostali okamžitě, a tak jsme si vzali dlouhá stébla slámy, strčili jsme je do džbánu a klečeli

jsme kolem něho a pili. Bylo to strašně prima, srkat šťávu slámkami, a tak jsme pili a pili, a najednou byl džbán prázdný. Ale Lasse vzal džbán a běžel do lesíčka k prameni a přinesl nám vodu, a pak jsme pili vodu. To bylo zrovna tak zábavné, ale už ne tak dobré. Nakonec se Olle natáhl jak dlouhý tak široký na zem a řekl:

„Slyšíte, jak to ve mně žbluňká?“

Měl plný žaludek vody a my všichni jsme poslouchali, jak to v něm žbluňkalo, když se pohnul.

Když jsme jednotili řepu, celou dobu jsme se bavili a vyprávěli si pohádky. Lasse začal vyprávět strašidelné historky, ale ty vůbec nejsou strašidelné, když svítí slunce. A tak si Lasse vzpomněl, že budeme závodit v tom, kdo dovede nejvíc klít. Ale Britta a Anna a já jsme se k němu nepřidaly, protože paní učitelka řekla, že klejí jenom hlupáci. Lasse zkusil klít jen tak trochu pro sebe, ale asi mu to moc dobře nešlo, protože toho brzy nechal.

Nejvíce zábavy při jednocení bylo první den. Potom to bylo trochu nudné, ale museli jsme přesto pracovat dál, protože všechno muselo být hotovo.

Jednou, sotva jsme začali, řekl Lasse Ollovi:

